

Велики, който лично командувалъ остготската войска и сполучилъ да убие едного отъ прѣдводителитѣ на българи^{тѣ}. По-послѣ (въ 507 г.) българи^{тѣ} нападнали втори пжть на остготитѣ въ Панония, но при рѣката Сава били отново отблѣснати.

Между това отъ Панония българи^{тѣ} започнали още отъ 499 г. да нападатъ често сами, или въ съдружие съ славянитѣ, на римскитѣ области отсамъ Дунава и да ги ограбватъ и разоряватъ. Първитѣ нападения противъ Византия правили кутургуритѣ, които били най-близко до нея. За да се отърве отъ тия опасни нападатели и да ги застави да прѣкъснатъ честитѣ грабежи, императоръ Юстинианъ повдигналъ противъ тѣхъ съплеменницитѣ имъ, утургуритѣ. Така, когато (въ 551 г.) 12000 кутургури опустошавали земята му, той склонилъ съ голѣми подарѣци утургурския началникъ, Шандилъ канъ, да разграби земята имъ. Тогава утургуритѣ прѣминали рѣката Донъ и оплѣнили останалитѣ въ земята си кутургури, 2000 отъ които забѣгнали съ женитѣ и дѣцата си на византийска територия и били заселени отъ императора въ Тракия. Това обаче не спрѣло нахлудванията на кутургуритѣ. Прѣзъ 558 г. тѣ потеглили къмъ Дунава, дошли до устието му и прѣзъ зимата, когато замръзналъ, минали по леда въ Добруджа, а прѣзъ пролѣтъта, подкрѣпени отъ много славяни, се раздѣлили на три орди, които опустошили и ограбили голѣма частъ отъ полуострова. Едната отъ тия орди потеглила подъ началството на Заберъ канъ направо за Цариградъ. Тя заобиколила Анастасиевата стѣна и се явила подъ стѣнитѣ на столицата, въ която славянитѣ се опитали да се промъкнатъ прѣзъ морето съ малкитѣ си ладийки, та градътъ е билъ едвамъ спасенъ и то благодарение на голѣмата опитностъ на полководеца Велизария.

Слѣдъ тоя походъ откъмъ Азия се задали аваритѣ, които заставили постепенно българскитѣ племена едно слѣдъ друго да имъ се подчинятъ, като имъ оставили господаритѣ и вжтрѣшното имъ самоуправление. Когато нахлулъ въ Панония, аварскитъ хаганъ Баянъ отвлѣкълъ съ себе си частъ отъ кутургуритѣ като помощни